

COLLOQUIUM EUROPESE PAROCHIES (3)

Van 26 juli tot 2 augustus heb ik deel genomen aan het dertigste 'Colloquium van Europese parochies'. Dit vond plaats in de Oekraïense stad Lviv. Het was mijn derde deelname aan het colloquium, na Fribourg in 2003 en Barcelona in 2017. Ieder colloquium zijn ook een aantal Vlaamse deelnemers aanwezig. Dit jaar ondermeer Marc Peersman en Dieter Van Belle, twee medewerkers van het CCV in het bisdom Gent. Dieter heeft van het colloquium een blog bij gehouden. Zijn verhaal wil ik hier graag mee geven als een 'klavertjevier'. Zo kan je ook even mee proeven van wat er op zo'n colloquium leeft. Alvast veel leesgenot.

Johan Loones

(alle reacties welkom op johan.loones@skynet.be)

Woensdag 31 juli

Vandaag hebben we in kleine groepen verschillende Lvivse parochies bezocht. De ontvangst was hartelijk. Verschillende parochiekerken zijn pas sinds de jaren 1990 opnieuw in gebruik. De ene was onder het Sovjetregime opslagplaats, een andere gevangenis. Op de plaats waar nu gezongen en gebeden wordt, klonk nog niet eens zo lang geleden het geroep van gemartelde mensen. Maar alles is in opbouw en dat geeft een bijzondere dynamiek.

Een parochiepriester vertelt me dat de parochie plannen heeft om rond de kerk ruimtes in te richten voor kinderopvang, jongerengroepen, catechese, ontmoeting,... Dit alles zonder overheidssteun, het weze gezegd. Opvallend is dat er een sterke bewogenheid leeft om diaconale initiatieven te nemen. De Oekraïense overheid voorziet niet het stevige sociale vangnet dat wij kennen. De christenen hier zullen dus de rol kunnen opnemen die de Kerk in Vlaanderen de voorbije eeuwen heeft opgenomen. De kansen voor 'buitenstaanders' om het Evangelie te leren kennen, zijn daardoor niet verengd tot de smalle basis van de sacramentenpastoraal, zoals bij ons nu doorgaans het geval is.

De inwoners van Lviv, onder wie er velen een eerder armoedig bestaan leiden, zullen de bevrijdende kracht van het Evangelie ondervinden in concrete hulp en ondersteuning. Toch is de rol van christenen bij ons in het Westen ook op dat punt niet uitgespeeld nu de samenleving veel van die zorg overgenomen heeft. Er zijn gaten in het vangnet en christenen kunnen daar present zijn.

De jongerengroep volgde de voorbije week gedeeltelijk een eigen programma. Ze wisselden uit rond teksten van paus Franciscus, onder meer rond de vluchtelingenproblematiek (zijn pleidooi tegen onverschilligheid). Ze bezochten in Lviv ook het werk van Don Bosco en waren onder de indruk van de wijze waarop de salesianen thuisloze jongens opvangen en oriënteren naar een beroep. De jongerengroep van het colloquium (een 15-tal) beoordeelde de situatie in hun eigen thuiskerk door haar te vergelijken met die van Oekraïense jongeren.

We onderschatten best niet wat het betekent dat als West-Europese jongeren de stap zetten richting parochiekerk, ze zich omringd weten met mensen die de leeftijd van hun grootouders hebben. Alleen al omwille van hen zou de idee van een verzameling van alle generaties op veel minder kerkplekken, om zo een vitaler kerkgebeuren mogelijk te maken, een evidentie moeten zijn.

Hier moeten we trouwens ook het belang situeren van internationale ontmoetingen zoals de Wereldjongerendagen, Taizé,... Voor jonge christenen kunnen dat echte opstekers zijn. Een Oekraïense jongere vertrouwde me toe dat dit het geval was geweest met de Taizé-ontmoeting in Lviv, in 2018. Ze zou later in dat jaar de omgekeerde reis aanvatten. In Vlaanderen mogen we ons gelukkig prijzen met het aanbod vanuit IJD-jongerenpastoraal: dit is iets waar men ons in andere Europese regio's om benijdt.

Donderdag 1 augustus

Vandaag is het colloquium ten einde gelopen. Met wie nog een dag langer kon blijven, bezochten we de kleinere stad Zhovkva ten noorden van Lviv en vervolgens het monasterium van Krekhiv, tevens bedevaarts- en jawel, kuuroord.

Echte conclusies bij dit colloquium zijn er niet. Dat hoeft allicht ook niet. De organisatie heeft samen met het lokale team van Oekraïense vrijwilligers een mooie kerkervaring mogelijk gemaakt, en dit met veel inzet en grote dienstbaarheid.

We hebben samen liturgie gevierd, geluisterd en gesproken, we hebben de kansen en de armoede van mekaars parochies leren kennen. En vooral hebben we de Grieks-katholieke Kerk in Oekraïne leren kennen: met haar rijke Byzantijnse ritus, haar gehuwde priesters, en haar zoektocht om iets te betekenen in de samenleving van morgen.

Dieter Van Belle